

ЧУДОМИР СВАКО ТАКО ХОПЪТ

chitanka.info

Като пред поп ми се изповяда един ден свако Тако.

— Аз — кай, — сваковото, откак се преселих в София, съм се обърнал фактически и документално на хоп. Само номер на шапката си нямам още. Да е жива и здрава леля ти, ама не ме оставя да се изкашля на едно място. Все бързам, все тичам.

— Ха, миличък, отскочи до Халите да купиш малко паламуд, докато не са затворили; ха на парфюмерията за помада, дорде не ми е изпръхнала кожата от банята; ха върни се пак, че съм забравила да ти поръчам „Мазолин“; ха сега пък за валериан, дорде не съм припаднала...

И аз препускам по цял ден, бягам като раздавач от бързата поща и няма ни край, ни конец. Добре, че ми дал господ дълги крака, то инак издържа ли се? Попитали кучето от какво толкоз е остаряло, а то рекло: от път, че и моята е такава. От Горни Лозенец, представи си, пеш до Халите, оттам до Борисовата градина, да речем, пък оттам до гарата. Особено тая пуста гара ми е скъсила живота наполовина. Кой какво прави, аз все посрещам, все изпращам. Задала се делегация от село при министри да иде, аз ще я посрещна; тъща се накрулила да ми гостува, аз пак там; на балдъзата ѝ се заклатил мъдрец, тук иде да го вади; попадията тръгнала за Рилския манастир, писмо ми изпраща да ида на гарата да ми донесе поздрави от село. Вчера пък жена ми ми навира под носа телеграма:

— Тако, миличък, няма как, довечера пак ще трябва да идеш на гарата, че леля Фета пристига. Аз на драго сърце бих отишла, но тъкмо тогава имам да правя проба.

Рекли на кучето туй-онуй, а то се извило и казало на опашката си, значи.

— Да ти пробват дървено палто — казвам, — докога ще се труфиш и докарваш, а аз ще препускам като реквизиран кон из сокаците? До кого е телеграмата, а? До мене ли, или до тебе?

— До мене е — вика, — до мене, но отмени ме и сега, че след това все аз ще ходя. Все аз ще посрещам. Влакът пристига в 6,45, ако се не лъжа. Помогни ѝ за багажа и я доведи у дома само.

— А как ще позная аз твоята леля, като не съм ѝ виждал мутрата никога през живота си?

— Е, как. Ще я познаеш най-лесно. Стара, прегърбена бабичка, носът ѝ крив на лявата страна, а устата ѝ на дясната. Малко е глуха,

очилата е и има перде или на лявото око, или на дясното.

— И у дома, значи, ще доведе тази археологическа разкопка, а?

— У дома, у дома, но само за тази нощ. Утре аз ще я заведа на болницата и там ще стои, дорде ѝ оперират пердето. Гледай от перона по прозорците, тя не вярвам да слезе, дорде не ѝ помогне някой.

Казвал съм го всякога: човек бива щастлив през живота си само два пъти: кога се жени и кога погребва жена си. Толкоз. Два пъти само, ама няма как, помърках, помърках и отидох. Пристигна влакът, заслизаха мъже, жени, деца, слязоха и две-три бабички, но такъв таласъм, какъвто ми описа жената, не видях. Почнах да зяпам по прозорците. Тук бабишкел, там бабишкел, та чак на най-крайния вагон на прозореца, гледам, проточила шия и се пули една очиларка. Пули се, озърта се, ама нали е тъмно, не виждам ни носът ѝ накъде сочи, ни устата. Качих се, представих ѝ се, а тя хълцука от радост и нарежда:

— Ти ли си, Тачее, ти ли си, майка! Не виждам вече, синко, не чувам, чедо, и за нищо не ме бива.

„Като не те бива — мисля си, — кой те е бил по главата да пътуваш? Защо си не налягаш парцалите в къщи, а?“ — И я целувам почитателно по челото.

Взех ѝ куфара, който сякаш беше напълнен с конски подкови, метнах и чергата на рамо, турих едно гърне с мармелад от караджейки сливи под мишница, прихванах и нея през кръста и я свалих на перона. Оттам през навалищата, че на спирката. Надигам куфара да го кача на трамвая, а кондукторът не дава.

— Не може, казва, багажът е тежък, куфарът е голям, има много пътници и прочее.

Ами сега, като нямам пари за кола? Гърнето, да кажем, ще го понося, ще го нося, ще го тупна в земята и ще кажа, че съм го изтървал случайно, но с това куфарище и това дърто бабище как се стига до Лозенец? Хм, поканили магарето на сватба, а му турили самар на гърба, значи. Мислих, мислих, па си рекох: то с мислене, бай Тако, нищо не става, а с ходене. Натоварих се пак и поех към града. Из пътя бабишкелят ми фъфлеше нещо, ама мене ми писнаха ушите от зор и хич не я чувам даже. Едва се дотърсих до Львовия мост. Опрях се до оградата да почина, а нея сложих да седне върху куфара. По едно време гледам, надига се, пули се и пак пита:

— Къде сме сега, майка? Наближихме ли?

— При моста сме, казвам, при моста с лъвовете.

— Лъох бре, сине, че ний тогава сме заминали улицата.

— Коя улица?

— Ами че вашата, „Гробарска“ улица. Нали оттам трябваше да минем?

— По гръб да минеш по тая улица, че да се не върнеш — мърморя през нос аз. — Легнала да те пренесат и поп да ти пее отпреде, дето ми се облъска у главата тая вечер глуха, сляпа, че и побъркана отгоре. — Заграбих куфара и поехме пак нагоре.

Хубаво, ама бабишкелят се дърпа и не ще да отива нататък. Дърпа се, значи, гледа ме плахо и назад иска да се връща. Ха сега де! Нямала си баба белица, че си купила козица. Сложих куфара пак, натиснах я да седне и се развиках силно да ме чуе:

— Кого ще търсиш на „Гробарска“? У кого искаш да идеш и за кого ме смяташ ти мене?

— Амче за кого, за нашето момче, внучето ми. Нали къщата ви е на тая улица? Нали ти си Тачо бръснарчето от село Остра могила?

— Боже господи, света Богородице и свети Иване Кукузеле, какво ми дойде на главата! Не съм никакво бръснарче и не познавам ни остра, ни тъпа могила — крещя аз и аха-аха да я грабна и да я хвърля в реката.

— Ами тогава?

— Тогава стой тука, мълчи и чакай — викам.

И както си беше седнала на куфара с ръце, сложени върху коленете, наметнах я с чергата, турих и гърнето с мармелада в полата, украсих столицата с още една статуя, значи, и хукнах презглава по „Мария Луиза“.

Избягах и се спасих от бабата, ама къде да ида след това? Къде да се дяна? Дето има една дума: с куче в чувал не влизай — как ще се прибера в къщи при жена си? Как?

Пристигнах по някое си време до дома, обикалях наоколо, висях като просяк на вратата, па чак кога угаснаха лампите и заспаха всички в къщи, примъкнах се на пръсти в кухнята, прегърнах печката и тъй осъмнах. Виж ме сега и ме пиши. Нито съм се събличал, нито съм мигнал, нито съм се мил. Измъкнах се в тъмно, да не ме усетят — и къде, мислиш, отивам?

На гарата пак, сваковото, на гарата, да видя какво е станало с пустата леля, истинската, с кривия нос и пердето! За девети път през този месец отивам да посрещам. Ако искаш, повярвай, ако искаш, съжали ме, ако искаш, набий ме, но туй е положението на свака ти Така Хопа. Това е!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.